

Min flicka

Min lilla flicka
Mitt hjärtas allra främsta kammare
som alltid slår före mitt eget
Jag ser hur hon dansar
i månskenet
De daggvåta grässtråna
snuddar hennes ben
vajar i månens bleka ljus
Stjärnglans i hennes ögon
frågor varför lyckan
är så lycklig
För att sorgen är så långt borta
svarar jag och smeker hennes kind

Granarnas svarta konturer
är skepp vid horisonten
en stad som andas
som dricker av nattens sötma
Du är prinsessan, en älva
som gungar på mitt ben
Du väger ingenting
och allting är magi
Fötter fryser, värms i händer
vi drömmer bort till fjärran länder
där näktergalen alltid sjunger
och förvandlas till en speldosa i ditt rum

Lek, min älskling
vill jag ropa i natten
men vågar inte
Tänk om sorgen färgar ekot
vetskapen om att tiden aldrig stannar

Du somnar med huvudet i mitt knä
Jag älskar dig

Perfekt

Jag är perfekt
Jag har en perfekt fru
och perfekta barn
Runt mitt perfekta hus
har jag ett
perfekt vitmålat trästaket
Det är ett underbart staket

Den inramar min
perfekta värld
och stänger ute
alla som vill in
Spjälorna sitter så
tätt så tätt
så att endast det perfekta
sipprar in
Mina vänner är perfekta
och de som inte är det
får ställa sig
på andra sidan staketet
och längta så mycket
så att till slut
deras goda svävar
in bland spjälorna
Och de som inte längtar
till mig och min
perfekta värld
kan lika gärna
stanna utanför

Men vissa är svårare
att få utanför staketet
Deras fel är att de inser
att de *har* fel
Jag har inga fel
min värld är utan fel
men de letar så efter fel
att deras klumpiga kroppar
luktar oro
Det stör mig
Då måste jag ta en kniv
och skära ut svulsten,
som är deras fel,
och visa den för dem
Då gråter de
eller skäller som hundar
och genast hamnar de
utanför mitt staket
Det är en trevlig hobby
ska jag säga
Den är så enkel
Eftersom jag är perfekt
kan jag se en defekt
lika klart som andedräkten
i mitt frysrum
Sen jonglerar jag
med de känslotinna klumparna

sticker min kniv
i utvalda sår
Mitt briljanta tal
mina perfekta ord
snärjer de smutsiga talande tungor
som flämtar efter medhåll
Sen ut med dem!

I min värld finns bara glädje
och lycka
den äkta sanna glädjen
och lyckan
där känslor och feber
inte ens finns
i våra drömmar

Men utanför staketet
finns en demon
en av mina nära
så full av ångest
till bredden fylld med vända
ständigt sökande den mörka kärleken
Ha! skriker jag åt demonen,
mig kommer du inte åt
för i mitt hus
finns ingen föda
här finns bara känslodöda
perfekta i en
lycklig tomhet!
Men demonen stryker sig mot
staketets vita yta
gråbruna tentakler
pressas in i springorna
och dödar mina svarta rosor
Han ristar ord med blod
på mitt vita staket
Du kan dansa du
i din verklighet!
skriker jag
Men demonen bara ristar
och ristar
sina spretiga bokstäver
på mitt vita staket
Folket utanför läser förundrat
Jag undrar vad det står?
Fånigt ler de
de som förut långtat
de som passerat min barmhärtighets
vita port

av nåd och ödmjukelse
beträtt min värld
De som bugat och lapat i sig
av min perfekta visshet
läser orden
demonens ord
ler lite, skrattar till
och vänder mig ryggen
Jag undrar vad det står?

Jag klär mig i vitt
och går ut med hink och vatten
med såpa och borste
Jag ryser åt smutsen och stanken
Beslutsamt vänder jag mig om
Jag läser:
"Jag är perfekt.
Jag har en perfekt fru
och perfekta barn...."

Katten

Som en guldbrun skugga
i strålkastarskenet
två dunk
och jag skriker
Jag vänder bilen
och ser den ligga
stilla
ögonen blänker stelt i natten

Jag vill inte röra den
tror att en demon ska
riva och klösa i mörkret
Allt det svarta
och en guldbrun katt
på våt asfalt
i strålkastarskenet

Jag smeker pälsen
skräckslagen ömt
tårar bränner
insidan av min hud
Jag flyttar katten
med foten
(äcklad eller rädd?)
till kanten av vägen

den är så hel
inget blod ingenting
men ändå så död
Kanske kommer ägaren finna honom
Jag hoppas det

På väg hem
förbannar alla olyckliga
omständigheter
en sekund hit
och katten hade levt
Demonerna svävar utanför bilrutan
viskar små hemska sanningar
om framtiden
En böjd familjefar
som tungt bär en guldbrun kropp
gråtande barn som inte kan förstå
att livet innehåller så mycket smärta
Förstörda illusioner
där morgondagen plötsligt blivit svart
Katten svept i favoritfilten
lite torrfoder
och en vackert målad låda
en halvmeter ner i jorden
Sång
ljusa barnsliga stämmor
liten hand mot liten hand
stora händer mot de små
ett kors i trä
och nyplockade blommor

Där under jorden
vilar barnens barnsliga tankar
tillsammans med en del
av mig

Sol eller måne

Sitter och tänker på de
gamla skrynkliga tankarna
som likt regnfyllda moln

blåser ur de himmelska
trombonerna

Jag kan inte gråta
tillräckligt

för att vattenytan
ska dränka det svarta
men jag försöker

Det är svårt att vara en sol
under vatten

eller kanske

är jag en måne
en fåne som bara
reflekterar
världens ljus

Ibland är jag där
under ytan

skimrande skön

Visheten vågar sig fram
mellan halvt uttalade dumheter

Ibland

bara en skära
en liten strimma
av galenskap och geni

Vattnets reflexer drar ut mig
strimlar mig

leker okynnigt

med min knappa existens

Ibland
är jag inte alls

eller

Jag skriker i allt det svarta

JAG FINNS

men ingen hör mig
bland de gamla skrynkliga
tankarna

Som en regndroppe

Som en regndroppe faller jag
stilla, mot ett okänt öde
Som en liten del av en oändlighet
famllar jag efter stillhet
Desperat griper jag efter ditt fuktiga hår
ett ögonblick av vila
en sekund av närhet och trygghet
Jag glider nerför pannan
och stannar upp
just ovanför din näsrot
men andra trycker på
och tyngden blir för stor
Som en regndroppe faller jag
från din nästipp
vidrör i fallet varsamt dina mjuka läppar
Jag ser att dom skrattar
Som en regndroppe glider jag ner för din nakna hud
vädrar, smeker, längtar, leker
jag ser dina bröst
dina bröstvårtor så spända i kylan
jag slickar din mage
Din sälta ger mig smak
och min åtrå växer
Som en regndroppe faller jag
nerför ditt lår
förundrad av dess form
Jag vill äta mig in
jag vill stanna upp
och absorberas av din varma hud
Jag vill ge dig av min sötma
och pressa mig in
i din hetta
Men andra pressar på
och det blir tungt

Jag faller som en regndroppe
smeker din vad
och säger farväl
Mitt slut är den våta jorden
min saga är nonsensorden
min framtid är ingen och evig
Men vet att min längtan
och minnet av din sälta
alltid finns där
i den våta jorden

Bortom melodin

Jag har ett mål
en mening
Den finns där
bakom den grova barken
Saven kittlar min rygg
alltid
utom i sömnen
och sover gör vi
jag och min kropp
bakom den skrovliga
spruckna ytan

Jag hör något
en melodi
som nervtrådar i tystnaden

Smakar på livet
det ständigt rörliga
som vattenstänk
mot hård sten
Jag gråter de dansande noterna
jag sjunger tystnaden

Min kropp och jag
vi ska också dö en dag
men det är bortom livet
bortom melodin
bortom vår långa sömn

och sedan

Drömmar

Du säger att du tänker på mig
när du tillfredställer dig själv
Jag säger att jag tänker på dig
när jag tillfredställer mig själv

Usch, vad vi ljuger

En tanke

Vem tar hand om den lilla skuggan
den som ingen ser
som bara orkar viska
sin existens

Vem hjälper den stackars drömmaren
han som inte kan simma
han vars blick flackar
som fjärilsvingar

Någon andas på mitt fönster
inma
bortom det tjocka glaset
spår
i den mjuka snön
försvinner i morgondimman
som en tanke
från min barndom

Den stackars gossen har problem
han känner
genom och för andra
han vågar inte vandra
ensam
i ekot av framtiden

Vem är jag? mumlar han
En röst fräser i hans öra
Du är en del
En del av det smutsiga alltet
där ödesfeta självutnämnda filosofer
och missvisande vägskyltar
förmörkar
det redan svarta
Du är en del av den
regnbågsskimrande vattenytan
där fåglar fräts
i vanmakt
tyngda av oljans
stela
krampaktiga fingrar
Du är en del
av de symfoniska lögnerna
som med sydvindarna studsar

mellan gapande munnar

Men så svälj då!
Nä, just det, du kan inte
Din mun som ett streck
talar det redan sagda
Din syn slinker in
i det redan sedda
där alla tankar tillhör
de redan rädda

Tråkigt lille gosse
din själ växer aldrig
för dina drömmar
söker
i ett tomrum
som inte finns där

Vem är du

Gossens röst som en glasbit
i vatten
Åh, vad det blev trist till sist
eller hur, pojke
Taram, taram
hör du trummorna
Vem vågar trumma
mitt i natten
när sorgen
smeker
din fuktiga kind
Obarmhärtig är den del
som inte är du
Du.....Ha!

En liten fladdrande
skugga
en fjärils dröm
om ljusa nätter
Barnhand
i din hand
klara ögon i din blick
men det var inte du som fick
förmågan att se mitt jag

Jag beklagar
men vi dansar alltid
sida vid sida
du och jag

Jag skrattar åt din svaghet
och dina tafatta försök

du drömmer
Jag dömer, dömer, dömer!
Underbart, eller hur?
Vi lyssnar inte
på den andre
vi bara vantrivs i varandras sällskap

Taram, taram
det kommer närmare
alltid närmare

Ssssssch, nu sover vi

Jag hör ert skratt

Jag hör ert skratt
så lätt och sant
så utan varje spår av cynism
Jag älskar
stilla
febrigt
längtande till nuet
Varför detta då
och sedan
varför inte leva nu
och låta barnens lätta vingslag
röra min annantid
stilla sudda ut
mina spretande låtsasfingrar
som famlar så meningslöst
över en yta
skapad av mig själv
Men nu
nu hör jag er
nu dricker jag dropparna av liv
nu kastar jag min tunga ryggsäck
och leker mig in i den värld
er värld
som har varit så nära mig
under min solkiga yta
Om jag bara kunde förstå
varför
varför
jag har väntat så

Vargdans

Jag dansade med en varg igår
han slickade mina blödande sår
och viskade att allt ska bli bra igen

Du är ingen dansare

väste han mellan vassa tänder
och bet kärleksfullt min öronsnibb
andades vackra ord i mitt öra

Du är ingen chansare

I din lilla värld
ska allt vara småtryggt
och vitmålat
Inga skuggor ska krypa på din vägg
ingen gråt ska kladda ner
dina febriga nerver
i tråkiga bråkiga
smutsgråa nyanser
Du tar inga chanser
Ditt liv är en pina
men värna du om de dina
och trampa dig själv
till en blöt liten fläck

Du klagar

jaha, jaha vad är det
som gunstig herre
nu helt plötsligt funnit vara värre?

Du har det så bra

jaha, jaha
men visst är det väl något som fattas

Sörj, idiot

för med dessa ord har du funnit
något du inte trodde fanns
inte ens i vargars dans
men det luktar ofta illa

bakom papprets vita yta

Se på fånen
jag, jag bara ylar mot månen
jag bara visar vad som är
det är *du* som visar
vad som blir

Du, liksom jag
kan fly
men det du en gång vet
kan du bara glömma
gömma som en hemlighet
under dina vitmålade tankar
men skalet är så tunt så tunt

Nä, gaska upp dig
ös ur brunnen
fyll munnen med stinkande
ruttnande nattfjärilar
som frenetiskt
med piskande trasiga vingar
förgiftar din kära omgivning
Visa dem din dubbelbottnade resväska
det tjänar inget till att hyckla

Lyssna till vargens ord

Också jag kan älska
även om min andedräkt
luktar lite unket

Jag dansade med en varg igår
och jag minns
ingenting

Kramp

Olustkänslan kommer alltid
på raksträcken innan färjan
Den bubblar upp i mellangärdet
snärjer en snara av taggråd
runt mina lungor
lindrar kilometer av sytråd

runt min luftstrupe
får saliven att koka
Som en oljeindränkt fågelfjäder
faller den tungt ner i magen
retar magsyran
kittlar magmunnen
kräks sina gifter
i mina tarmar

Nerver smakar på min oro
det är döden som lurar
bakom påklistrade falska
sanningar
Mitt blodomlopp skriker
INTE MER
Jag vill hem och sova
glömma att jag lever
men jag är fast
fast i min ytliga verklighet
fast i Mammons gråa hårsvall

Jag är inte

Ni är

Därför är jag

Jag är en jävel på att älska
jag menar, det måste jag vara
annars vore jag död
eller ensam i en stuga i Alaska
Jag vill ju bara vara ett träd
eller en fågel
slippa alla konstiga svarta tankar
tänk vad enkelt
hungrig - äta
trött - sova
sjuk - dö
det finns för många nyanser
i mitt liv

Öronen hettar
jag närmar mig färjan
snart är det tio minuters ingenting
folk läser tidningen
tror att de slappnar av
eller ringer viktiga samtal
eller pratar med grannen
Ser de inte de tunga molnen

eller är det bara i min bur
som burarna syns

Oron har nu spridit sig till ögonen
NEJ, INTE ÖGONEN skriker
jag tyst
Jag lever på mina ögon
Utan fridfulla spefulla intelligenta
humoristiska förtroendeingivande
vänliga beräknande kalkylerande
pigga ögon
kan jag inte sälja någonting

Det är kört
Jag ser mig i spegeln
och ser trädet inom mig
Jag vill bara sova

Svart land

Regn faller som blygråa tårar
Vreden blänker Tysta våta ord viskar
hemligheter
i mitt öra i ditt öra
men du vill inte höra
du lapar i dig det
illasmakande regnet och hävdar
att det smakar kärlek

Kärlek

Aska kryper som skalbaggar
uppför ditt ben
du säger att det kittlar
Men så tvätta dig då! skriker en röst
min röst
men du skrattar och dansar in i
det svarta landet

Förlorad

du eller jag
Är jag född att se
det inte sedda
att leda blinda som inte vill
bli ledda
att tvätta smuts och asfalt
ur sår som aldrig läker
Är du född att se

det som verkligen syns
skalet som omger
allt det fula
Hat
Jag hatar att mitt leende
alltid vänds inåt
luras in i det svarta virrvarret
av konstiga nervbanor
virvlar förbi
svulster av ångest
Alltid hittar leendet ögonen
men något har dött på vägen
Kan du se min leda
min ångest
kan du leva med mig
om inte
lev med mitt skal

Kväll

Fjärden blank
speglar gråa gula röda moln
Stillhet
Vill dyka ner i himlen
och dricka dagens sista ljus
Jag omsluter hjärnan
av sjörök
stilla svävande älvor
som småler ljudlöst
åt enfalden
Ögonen öppnas
och allt blir så klart

Underbart
Tänk att finna ljuset i kvällen
i mörkret och stillheten

I morgon
med gryningen
kommer mörkret och ångesten
Men nu måste jag inte
Jag vill
Jag kanske måste vilja vara tvungen
för att finna lyckan

Nä.....

Kärlekens valv

Kärlekens valv
omfamnar
spirande nyfödda
känslor
Glittrande ögon
skådar ljuset
även det glömda
Leende
rosa tandkött
mot vit hud
Gripande fingrar
där luften är vägen
till tryggheten
Små söta gropar
där knogar ska
växa fram
Liten näsa
vädrar mammas namn
Fötter
mjuka som dunbollar
spretande tår
griper som fingrar
Liten
lapa du kärlekens valv
den törsten
kan aldrig släckas
bara glömmas bort
när minnena bleknar
Liten
ditt minne finns i mig
mitt minne finns i dig
om vi glömmer
glömmer världen

Skenljus

Jag har ett månljus i mitt hus
och ett solljus
Som dagdroppar hoppar ni
mellan blommor och grodor
sensationer i den lilla världen
Ett avbrutet grässtrå
och världen dör
Glittrande smekande ögon
värmer min kalla verklighet

känslor studsar i mitt trånga inre
Bara mina små skenljus
kan dyrka upp min låsta dörr
berätta sagor om verkligheten
om saker som faktiskt finns
fast inte just här
men de fanns och kommer att finnas
överallt
om jag bara vågar se
Och jag vågar
Som regndroppar i en stilla damm
rör ni min yta
ringar av vågor som ändrar
rör upprör
magi i stillheten
bilder som andas bakom
Skuggor av ljus i kvällen
Jag önskar att ni aldrig glömmer
som jag har glömt
om så sker ska jag ge er
ert skenljus tillbaka
det finns alltid här
i mitt hjärta

Lögn i tiden

Lögn, säger ni
är sanningens motsats
men vad gör väl
tiden
annat än målar
lögn över minnets
allt tunnare trådar
Är så tiden
denna mystiska rörelse
bara en skugglik
konstnär
som med fantasins skepnad
och poesins klädnad
gör det fula mindre fult
men det vackra allt
vackrare?
Är det tiden som tynger våra små
skälvande
minnestrådar
som krampaktigt
klibbar sig fast

i verklighetsögat?

Eller är det lögnen?

Kanske vill ni se lögnen
framlänges

som en målad stig
mellan tunga stammar
där luften andas fukt

Och lögnaren
en liten ekorre

lustigt studsande mellan
stogens stenar
och knotiga rötter

Men ser ni då inte
att alla skogens stigar
är målade

av ett eller annat litet kryp?

Ni väljer själva
vilken lögn som passar
och kallar den

sanning

Men nu då!

ropar någon i publiken
och smeker ömsint
nuets darrande existens
nu, just nu

finns lögnen och sanningen!

Så tråkigt, käre åhörare
för mig är det nuet
redan då
och nästa nu
är sedan

Eller kanske ljuger jag?

Låt oss återgå
till konstnären, tiden,
böjd över nyansernas
exakthet

den sanna färgen
som så målar verklighetens
yttersta natur

Men rörelsen, tiden,
ändrar ljus och rymd
ögonblickets intryck
färgas av minnet, tiden,

lögnen smyger
som havet mellan öar
Då minnesbilden eller
kanske
framåtbilden
är tillräckligt gammal
finns i nuet
bara då
eller sedan
Något jag har kommit överens
med mig själv om
är
att lögn är tid
tid är rörelse
så
rörelse är lögn

I den tredje materian
i den avstannande vågen
där kan ni
sanningssökare
finna era frusna ord
Där stannar också
konstnärens penseldrag
och tankarna bakom

Men det är kallt!

Metall och glas

Jag är metall och glas
du gör att jag rör mig
en klump av orolig massa
som vill någonstans
Jag läser dina tankar
du tror att jag är död materia
eller rättare
du tror ingenting
En eksemlesmittad illaluktande fot
som i eviga mönster
trampar på pedaler
du ska någonstans
Vad du inte vet är
att världen tillhör mig
metall och glas
Energi är bara smutsig materia
värmens längtar alltid efter kyla

metall och glas
jag ser genom dig
du ser genom mig
bortom mig
men vad ser du
Metall och glas
Vad ser jag?

Möjligheternas magi

Möjligheternas magi
river med vassa klor
skrapar, rispar
skriker, viskar
mitt jag VILL inte veta
Allt är så enkelt
i min lilla hemisfär
där finns bara jag
och utvalda färgade
tankar
DET GÅR INTE
Trolska fingrar rör min bubbla
spiegel-naglar berättar
tröttsamma historier
om möjligheternas magi
Fönster
som fingeravtryck
DET GÅR INTE
mönster
evigt runda
förrädiskt förförande
kamrater från den
sista dimensionen
där jag inte VILL vara
glittrande ögon
en glas-silhuett
öppnar
DET GÅR INTE
den slutna
DET GÅR INTE
sfären
Om du lyssnar
noga
kan du höra frosten falla
från sömnigt höstgräs
Det är glaset
i min sfär
som har spruckit till slut

Pojken med bössan

Ung, med äventyret i blicken
med bössan höjd
Siktet inställt, lugn bakom orolig fasad
Sommarvindar
sommarljud
smecker ängslig kind
Ett svart rör
fyllt med döden
som bly
Söker litet liv
Fingret krökt runt kall hane
hjärtat dunkar
längtar död
Varför finns gränsen
den osynliga
den icke bestående?
Varför vill liten man
så gärna döda
där
i ensamhet?
Fågelkvitter
i varm eftermiddag
dricker solens värme
tystnad mellan dropparna.
Två meter
det är allt som skiljer
varm, vibrerande kropp
mot glödgat bly
Ett skott som fladdrande sönderblåsta
fanor
ett stelnat liv
sång som ekot från
den närliggande myren
Byt din värme
mot kylan i
dödens tid
Liten kropp mot
lekande grässtrån
sorg
och meningslöshet
Varför gråta
lille man
över blodstänkt fjäderskrud
Du är
likväl skyldig

Om du aldrig
mer
söker lyckan bakom
dödens dimridå
vet
att
du som skyldig
aldrig kan kyssa
stammens grova bark
då döden
av dig orsakad
alltid finns
överallt
Kyss vinden
ty flyktighet är ditt namn
och kommer alltid att vara
lille man.

Skal

Stirrar upp mot himlen
Trädens ljusa kronor
vita moln mot högsommarblått
tystnaden mellan bubblande fågelsång
kaskader av skönhet
studsar mot mitt skal
Mitt skal, ja
Det skyddar inte det inre
utan skyddar det yttre
mot mitt inre

Varför förpesta den ljumma
sommarvinden
med gråa och svarta tankar?
Tankar som virvlar
i motsolsspiraler
neråt, neråt, neråt
Varför smitta sommarens
grönska
med mina bleka inre färger
Allt... så beige och
suddigt
Mitt skal är en leende
Van Leander Trojkenstein
som stark och tålig
sväljer alla brustna löften
och ruttna tomater

som så *ivrigt* ser
det positiva i allt
Jag vill skrika

Smekningarnas mittpunkt

När jag vandrar i november nattens
kyla
dansar luften, fuktfylld
mot delar av mitt ansikte
tänker, varför måste alltid
samma
längtan drabba så hårt
Mina frusna fingrar gräver
mellan dropparna
som vill de finna ett mellanrum
där det aldrig regnar
en liten punkt, omgiven av
sötma
där smekningarnas mittpunkt
alltid talar
mitt språk

Vem vandrar vid min sida
dold
under sydväst och paraply
med kroppen
insvept i svart plast
Du
kan inte leva med mig
Du
vet inte att regnet målar natten
i blöta, fuktiga nyanser
Du
kan alltid gå vid någons sida
men jag
i november natten
längtar nu, just nu

Spindelväv

"Med en smekning
skälvande
rör du det daggvåta bladet
Droppar bildar

mönster
eviga världar
bortom din fantasi
Morgondag
i spindelväv
som blänker i gryningens
första ljus
som kartbilder
över glömda galaxer
Ditt darrande finger
nyfiket
försiktigt
raserar världarna
med ett drag
över bladets yta
På ytan
nya världar
På din fingertopp
det trasiga minnet
av den gamla världen
Förstår du inte
varför dårar dansar runt dig?
Förstår du inte
sångernas tragiska
melodi?
Du smekte en värld
men för hårt
Du krävde för mycket
Bladets yta
där världar blandades
och bröts
Det är ditt verk

Galaxer
som dagtyngd spindelväv
När ljuset lyser
för starkt
stiger mönster mot solen
luften andas
deras viskningar
Det har alltid varit så
Men du lille man
bröt mönstret
Allt som var i ordning
blev kaos

Ensam satt jag i natten
och såg hur galaxerna
flöt upp mot himlen

Daggens kittling
mot fingertoppen
Barnet dricker vattnet
förundras
att vatten kan smaka så

Klagan

"Förbannelse, förbannelse
Vita små ord från liten mun
dansande som snöflingor
sökande sliten hud
Som vitt vatten
studsande mot den
trötta trumhinnan

Förlåtelse, förlåtelse
Ingenstans i ordens dans
finns förlåtelsen

Vem är jag?
Sökaren, icke-finnaren
den haltande brickan
i överhetens grymma spel
en avrättare, en exekutör
som alltid och aldrig dör
som lever med tiden
ett tyngande ok
på värkande axlar

Vem är jag?
En
som skådat bakom det sedda
som lyssnat bakom det hörda
en inbrottstjuv
som dyrkat upp de lås
ingen annan vill öppna
som funnit de sanningar
ingen ville höra
Förvanskade, grådaskiga
sanningar
outhärdligt otäcka
med ett skal av kladdig sörja
döljande ett innandöme
så mycket vidrigare
än skalets vidrighet

Sanningar?
Jag såg dem
och såg dem inte
Fantasin tog vid
där förståndet fallerade
mina grävande händer
började smeka det embryo
som jag skapat
Mitt skötebarn
det var den sanning jag såg
Skön som julivindar
avskalad fosterhinnans
äcklighet

Men överheten
de såg inte mitt barn
Deras ögon skar
som knivar
skalade den redan skalade
och visade mig
det innanförliggande
och jag grät
Misslyckad är jag
då jag insett
att sanningen är ett skalverk
där skönheten alltid döljer
det fula
i lager på lager
tills bara vemodet återstår

Och här är jag nu
i en annan tid
i en tid som sträcker sig
både framåt och bakåt
Exekutören
beredd att straffa
den redan bestraffade
den, vars själ
har format min själ

Detta, mitt barn

denna, min far

detta, mitt jag"

Tillbaka

Tankar i väntan på färjan
Stirrar ut över
blankt vitt vatten
genom regndroppars dans
Horisonten äter moln
svart och vitt
en grå vind som suddar
den blanka vattenytan
Instängd mellan bilars
knottriga skal
Vad har jag för annat val

Än att vänta

Varför så svår, broder vår?
Är det lyckan som är så tung att bära
är det all kärlek du får?
Allt det goda har kanske stockat sig
i din hals
Din hals, min hals
Tårar rinner
på vindrutans glas
och tanken
stängar pannan blodig

JAG MÅSTE! En gång till

Jag måste

Det är mitt öde
Jag tror att jag vet
vad jag vill
men jag måste
Och jag *kan* inte göra
det jag måste
till det jag vill
Usch!
10 år tillbaka igen

Var jag där?

Jag ser iskristaller genom motljus.

Solen bakom tunna moln

målar himlen i kalla nyanser.

Mellan den tredje

och fjärde bilen på bron

bara en sekund

skymtar ett andetag

som disrök

Var jag där?

Stirrar seende oseende

på litenlandskapet

mellan frostiga kvistar

Nu ser jag

och andedräkten formar om

de fjäderlika kristallerna

smälter för att sedan

frysa

Nu ser jag inte

och är en skugga

i motljus

Andetag mellan sjätte och sjunde bilen

Var jag där?

Vattenstänk

Ringar på vattnet
 efter fallen tår
söker horisonten
 för att långsamt dö ut
 Där någonstans
finns min längtan
och min sorg
 min vrede

 Tyst lämnar tåren mitt öga
ett svagt ljud
bara när den dör bort

Är vi så
 flämtar våra liv
bara i döendet och
 döden?

Dess förinnan
 ett stilla fall
mot en spegelyta

 Glas ristar
mina drömmar
i luften
 släpper in saknaden
som en länge väntad gäst
Kom, pappa
 låt oss dansa
 in i tystnaden
tillsammans med våra
 bleknande minnen
av tårars fall

Jag saknar dig

Åldrande ord

"Litet barn, så vilset
och ändå så ständigt nära
så långt från vemod

och sorg

Fuktig luft fuktar din kind

ögonen lyser av instängd lycka

Din värld är stenen du rör

allt annat har varit

eller ska bli

Dina mjuka fingertoppar

smeker stenens skrovliga yta

ögonen spelar över färgers

dämpade nyanser

du undrar, förundras

beundrar, beundras

sjunger svagt med barnets ord

om trollens dans

i stora glömda salar

Stenen är ditt minnes trolldans

ögats glitter stjärnors glans

Men om jag rör den stilla bilden

fastnar dåtiden på mina fingrar

och framtiden rullar in

där gnyende gästar

kastar Gris med dina glömda minnen.

Pojke, pojke, varför blev det så här

hur kan det bli så här

när skönheten är så oändligt
närvarande?
Här möts vi, vi två
du i barnets skepnad
jag i skuggan av mörkret
och ändå
det är du som är förloraren.
Lille gosse, du vet det inte
men du har framtiden framför dig."

Älskade svek

"Tankar, tankar i stumnad kropp
minnen som vankar i sårad själ
kärnor som studsar mot fårad stam
känslor sugts från surnad damm
djupt under trädets rötter
där smådjävlar ristar
med tunna knivar
i bergets hårda sten
Metallisk glans
under jord
under röta och förmultning

När ska du dricka
det svarta vattnet
lilla träd
och långsamt förstå
det aldrig förstådda?
Inte bara du och jag
är evigt svikna
Nej, alla älskande
blir lidande till slut
Min tid kom
där i lögnernas efterspel
när allt var fel
och det sanna var bakom
osanningens pansrade dörr
Och du

simmande i glömskans hav
smålog fånigt
åt smådjävlnas ristade tecken i berget
Visste du då inte
att tecknen bildade ett galler
en bur mot galenskapen
där djuret var jag
och den raggiga spretande pälsen
var du

Men galenskapen omkring oss
alla älskandes galenskap
var inte utanför buren
Nej
djurets andetag
den luft det andades
var all galenskap
all olycka
all längtan till det omöjliga
Och när pälsen sveddes
av djurets andedräkt
då dog du
men jag levde vidare
flådd av mig själv
svedd av mig själv
med gapande bultande avskalad kropp
Detta är mitt straff
att evigt sitta
i galenskapens bur
och lyssna till de älskandes skrik

Detta mitt straff
skänkte jag mig
där vi sprang
på dårskapens plattform
du och jag
evigt lidande
evigt dömda"

Av princip

Det är så skönt
säger jag
att vara säker på sin kärlek
Runt omkring mig
människor jag älskar
De älskar mig, det vet jag, det vet alla

om de bara känner mig

Men tisdagar är tunga
jag vet inte varför
men just tisdagar verkar plåga
alla älskande omkring mig
Då vill de röra vid de strukturer
de fantastiska, väl genomtänkta
modellerna av verkligheten
som också de älskar.
Det är som om de
just på tisdagar
har glömt att älska
Då virrar de stirrigt
omkring mig
säger att utanvärlden vill komma in
säger att de står knackande
vid min dörr

Men
säger jag
ni är inte utanför
det är bara tisdag idag
Det är tisdagen som bankar så högt

Då gråter mina kära
tisdagstårar, svarta som sot

men mitt hjärta
så stort och stolt alla dagar
utom tisdagar förstås
rörs inte

Av princip
Ordet smälter i min mun

Av princip
en gyllene väg genom bortglömda skratt
som smeker min gom

Av princip tröstar jag inte
tisdagsbarn
Det är så många
födda under mina vingars skugga
som jag älskar

jag älskar

Men tisdagsbarn

är som det blå i skuggan
falska effekter
bortom min princip

Nu sover jag gott
för det är onsdag igen